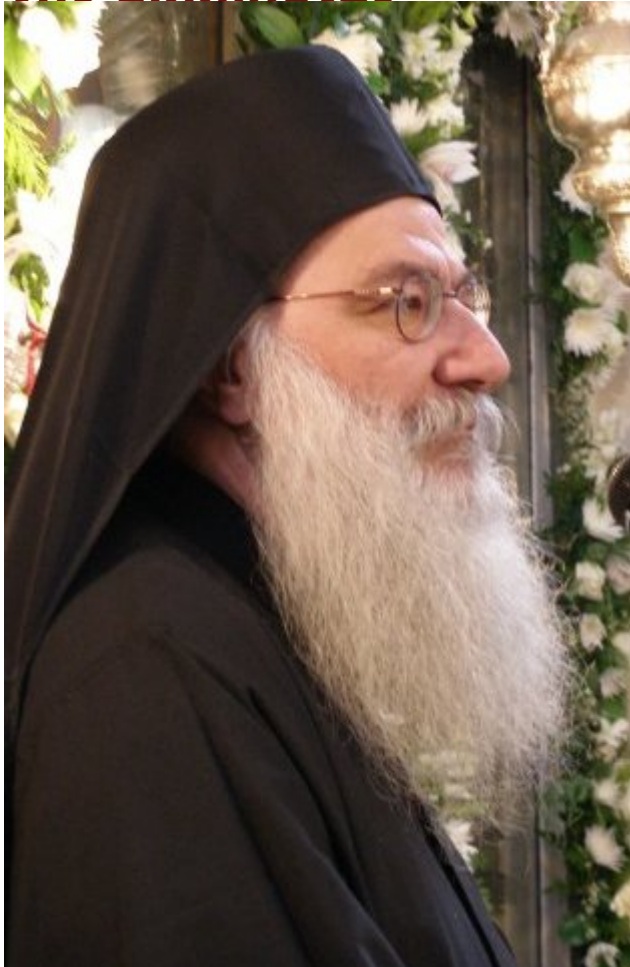

Ο Γέροντας Μωυσής υπήρξε ηδύλαλος γλώσσα της Εκκλησίας

[- Γέροντες](#)

Την Κυριακή τα ξημερώματα της 1^{ης}

Ιουνίου, ημέρα Αναστάσεως και μνήμης των 318 Θεοφόρων Πατέρων της εν Νικαία Οικουμενικής Συνόδου, ο χαρισματικός και λαοφιλής Γέροντας Μωυσής ο Αγιορείτης άφησε τα εγκόσμια και επορεύθη εις την χώραν των ζώντων. Η είδηση της κοιμήσεώς του μας ελύπησε κατά άνθρωπον δια τον χωρισμόν στην ουσία όμως μας εγέμισε χαρμολύπη, ότι ο Κύριος του ετοίμασε «τόπον αναπαύσεως» εκ των πολυχρονίων κόπων των ασθενειών του. Έχουμε την αίσθηση, ότι πολύ θα λείψει από την Εκκλησία μας ο τίμιος λόγος του και από τον λαό του θεού η γλυκιά παρουσία του.

Ο Γέροντας Μωυσής «έργοις, λόγοις και συγγραφαίς» ετίμησε το Όνομα του Θεού και χειραγώγησε πολλές ψυχές στην σωτηρία. Μιμητής του πατρο-Κοσμά του Αιτωλού με ένα ιδιαίτερο σύγχρονο τρόπο εκήρυξε τον Χριστόν και διεμήνυσε τον

λόγο της Εκκλησία εις «τον κόσμον άπαντα». Μιμητής του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου με τα βαθυστόχαστα ιστορικά, κοινωνικά, θεολογικά, λογοτεχνικά βιβλία και άρθρα του έδωσε την μαρτυρία του Αγιορείτικου Μοναχισμού σε εκκλησιαστικούς και πολιτιστικούς κύκλους και εισέδυσε σε επιστημονικούς χώρους γενόμενος αποδεκτός από επιστήμονες όλων των μορφωτικών και ιδεολογικών στρωμάτων.

Υπήρξε γνήσιος Αγιορείτης Ιεραπόστολος με κύριο σύνθημα: « Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος». (Α΄ Κορ. 10, 24). Ο πόθος του για την διάδοση του λόγου του Θεού τον οδήγησε σε πολλές Μητροπόλεις της Ελλάδος και του εξωτερικού, σε ενορίες, σε Μοναστήρια, σε συλλόγους και σε εκπαιδευτήρια, στα οποία προσκεκλημένος των Μητροπολιτών, Εφημερίων και εκπαιδευτικών μετέφερε την αύρα της Ορθοδοξίας και το θείο άρωμα από το περιβόλι της Παναγίας.

Ο Γέροντας Μωσής αγαπήθηκε πολύ από τον λαό του Θεού. Οι ομιλίες του, τα βιβλία του, οι ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εμφανίσεις του είχαν σεμνότητα και πλούσιο περιεχόμενο. Ήταν ηδύλαλος γλώσσα της Εκκλησίας.

Μέσα στα πολλά του χαρίσματα, στην οξύνοια και γλαφυρότητα του λόγου του, στην πραότητα και ταπείνωση του χαρακτήρα του, στην καθαρή του ψυχή και στην ακίβδηλη συμπεριφορά του, ενυπήρξε και η εκ των πειρασμών της ασθενείας του υπομονή και καρτερία. Μίλησε με τον πόνο και με τον θάνατο και διάλεξε την υποταγή στο θέλημα του Θεού ζώντας το ασκητικό λόγιο: «Κύριε ως οίδας και ως θέλεις ελέησόν με».

Προσωπικά είχα την μεγάλη ευλογία να τον γνωρίσω από τα πρώτα χρόνια της Μοναχικής του ζωής και να συνδεθώ μαζί του με πνευματικούς αλύτους δεσμούς. Είμαι ευγνώμων για την αγάπη του και την προσφορά του στην Ιερά Μητρόπολή μου, στην οποία ήταν τακτικός επισκέπτης και ομιλητής.

Η αγία μορφή του θα είναι πάντα ζωντανή στη μνήμη μας: «Οι γαρ δίκαιοι ζώσι και τεθνηκότες».

† ο Φθιώτιδος Νικόλαος

Πηγή: imfth.gr